

Creșterea Limbii Românești

- fondată în anul 2013, odată cu Legea
ZILEI NAȚIONALE A LIMBII ROMÂNE

Napoleon Savescu

O realitate istorica: Originea dacica a secuilor

“Ceea ce numim, acum, națiunea maghiară, este rezultatul unor politici satanice de genocid etnic și de asimilare a unei populații autohtone de către un grup de ...barbari dealungul unui mileniu: națiunea maghiară este rezultatul maghiarizării numelor și limbii rumânilor (tracilor) panonieni! În 1919, 30 % din populația proaspătului stat ungar o constituia etnia rumânească, etnie pură - nemaghiarizată nici după nume și nici lingvistic: acum, mai sunt 10000 de rumâni, în mai puțin de un secol!!!! Vă dați seama ce s-a întâmplat în ceilalți 900 de ani!

DESFIINȚĂM MINCIUNA ORIGINII MAGHIARE A SECUIOR: O REALITATE ISTORICĂ – ORIGINEA DACICĂ A SECUIOR

Absurditatea vremurilor actuale: steagul secuiesc, cu însemnele soarelui și lunii – specific rumânimii (ele se află pe steagurile vechilor regiuni, fiind vechi simboluri dacice), a fost folosit prima oară în alianța dintre secui și Mihai Viteazu contra ungarilor. Acum, ungurii au luat steagul respectiv, ce s-a născut împotriva lor, și l-au pus pe Parlamentul lor!!! O prostie inimaginabilă!!! Cauconii, aflăm încă de la Homer, erau de origine tracă și trăiau pe râul Kaukon în Kaukonía, care cuprindea regiunea Elis și părți din Ahaia și Arkadia. Ei ar fi migrat din nordul Peninsulei Balcanice pe la anul 1600 î.Chr. Pe cei rămași în vatra originală Ptolemeus (sec. II d.Chr.) îi va regăsi cu numele de caucensis la nord de Dunăre printre triburile din Dacia, în Țara Bârsei și în împrejurimi, dar fără a trece de Carpații Răsăriteni. Prin coroborarea informațiilor referitoare la teritoriul lor, dacii cauceni au trăit în sud-estul Transilvaniei cuprinzând nu numai Țara Bârsei, ci și o parte din actualul județ Harghita, spre izvoarele Oltului, ca și părți din județele Buzău și Mureș. Tot în această zonă Amianus Marcellinus (sec.IV) a consemnat existența unui ținut numit CaucaLand, iar mărturia unui soldat roman se referă la un munte Caucas de pe lângă râul Olt. Ca urmare a faptului că reprezentau un vechi neam autohton atestat încă din antichitatea îndepărtată, lingvistul german Jacob Grimm a considerat firesc să constate legătura dintre denumirile de cauci, cauceni și CaucaLand pentru a le asocia acestora și denumirea de Cogaion (muntele sfânt al dacilor), cu conotația sa religioasă. Pe de altă parte filologul german J.Wolff considera că și denumirea de Kockel cu variantele Kukel și Kukula utilizate de sași pentru a desemna Târnavele ar proveni din

anticul coca sau cuca, care înseamnă munte, cu mențiunea că cel mai important munte din zona Târnavelor se numește Cogan, cu variantele mai vechi Cocan sau Chuchal, ceea ce indică faptul că originea reală a acestor denumiri este hidronimul Kukula menținut și astăzi în uz de secui.

Cine nu își știe trecutul nu este vrednic nici de prezent.

Tinutul secuiesc, ca și apartenența secuilor la maghiarime, sunt invenții absurde ale acestor ani! Niciodată nu a existat tinutul secuiesc iar secuii, despre care în vechime ungurii spuneau că sunt rumânii aprigi, au fost cea mai persecutată colectivitate de sub stăpânirea maghiara: Gheorghe Doja - secuii autentici (până acum câteva sute de ani, secuii aveau nume rumânești și erau ortodocși, deci erau rumâni curăți), cel care a condus răscoala de eliberare a Transilvaniei de sub jugul maghiar, a fost miseleste ars pe un scaun incins; dar nu numai, din acel moment a început genocidul etnic împotriva secuilor: stăpânirea maghiara i-a obligat să poarte nume ungurești, să treacă la catolicism și să vorbească maghiara. Cine nu se supunea, avea să fie ucis – în memoria genocidului îndreptat de unguri împotriva secuilor, stă mărturie Bulevardul Martiriului Secuilor – aflat în Miercurea Ciuc!!! De ce aceste adevăruri au dispărut din cartile de istorie? Cât de nemernici și pungași e această clasă politică care a închis ochii la transformarea unor adevăruri istorice în minciuni antirumânești? Câți dintre noi mai știm că Stefan cel Sfânt al Ungariei a fost rumân după mamă? Câți dintre noi mai știm că numele de Ungaria e un nume cu origini tracice, Ungro-Valahia - un nume străvechi ce face referință la pământul negru (Neagra Valahie) al Panoniei Tracice?) Să nu uităm că Budapesta mai are o urmă de rumânism tracic în ea: steagul roșu, galben și albastru, prezent pe frumoasa primărie a acestui oraș!

Toate aceste asocieri dintre toponime și etnonime puse demult în evidență de savanții germani, conduc la concluzia că tribul dacic al caucunilor este unul și același cu neamul sikuli-lor, adică al secuilor care ocupă și astăzi același ținut și mai ales folosesc străvechea denumire de Kükülö. Numai în legătură cu acest hidronim ținutul lor a și purtat denumirea de Ciculia, iar locuitorii numele de ciculi, așa cum au consemnat călătorii străini. Dar numele de ciculi trece ușor la forma siculi, de unde și forma de secuii. Viteji, ai domă caucunilor din Elis, siculii dacici și-au păstrat conștiința de autohtoni, mândri de faptul că erau stăpâni pe ținuturile lor, ceea ce a impus recunoașterea demnității lor colective. Captați drept în sfera de interes a coroanei de la Buda, așa după cum arată și A.D. Xenopol în Istoria românilor din Dacia Traiană, (Ediția III, București 1988, Vol III pag.224) ei au fost maghiarizați prin mijloace din ce în ce mai dure mai ales după anul 1848.

Pentru a forța desprinderea lor definitivă de masa covârșitoare a autohtonilor din Ardeal, istoriografia timpului le-a atribuit diferite origini bizare, care se contrazic între ele și ca atare se anulează reciproc. În încercarea de a suplini lipsa oricăror dovezi care să ateste o pătrundere a lor în Ardeal, cum a fost cea a sașilor intens susținută de coroana maghiară, istoricii au vehiculat și mai vehiculează diferite plăsmuiri referitoare la originea secuilor oscilând penibil între a-i considera avari, gepizi, huni, pecenegi etc, deși ei sunt autohtoni, sunt membrii străvechiului neam dacic al caucunilor, primii care au dat nume locurilor pe care trăiesc.

Ei au conservat până astăzi nu numai niște toponime de vârstă neolitică, ci serii toponimice de vârstă neolitică uneori identice cu cele din zona Sibiu, ceea ce reprezintă o altă mare dovadă a faptului că sunt băștinași. Recapitulând, va trebui să arătăm lumii întregi că cei numiți astăzi secuii sau siculii sunt urmașii autohtonilor denumiți caucoli, iar mai târziu ciculi fiindcă au trăit și trăiesc pe văile râurilor denumite încă din antichitate prin hidronimul autohton Kukula. Ca o altă dovadă că râurile Kukala au o denumire rumânească arhaică, aceeași spiritualitate rumânească a atribuit unui râu din bazinul Siretului omonimul Cuculea.

Având în vedere că maghiarizarea lor forțată echivalează cu imprescriptibilul genocid etnic, ne revine obligația, ca în numele adevărului, să facem necesara distincție maghiarizat-maghiar, mai ales în cazul secuilor, care începând cu Unio Trio Nationum s-au revendicat ca etnie de sine stătătoare distinctă de a ungurilor. I-am uitat și continuăm să îi uităm pe cei de o fire cu noi și soarta nu iartă. Din ignoranță și din comoditate operăm cu teorii de tip Roesler, deși adevărul istoric cu privire la secuii se susține cu argumente:

1. Argumente geografice și toponimice, sistematizate în lucrările științifice ale lui Sabin Oprean

(1928) și Coriolan Suciu (1974). Vlăhița este numită în maghiară chiar Olah Falu, adică satul valahilor. Prezența lor sub numele de cauconi în sud-estul Transilvaniei este probată de harta lui Ptolemeu din secolul II, dar și de mărturiile unor călători străini ca Georg Reicherstorfer care la 1527 îi numea ciculi ca și de mărturiile lui Christian Schesaeus de la 1540 sau de ale lui Ferrante Capece din februarie 1584.

2. Argumente arheologice, având în vedere vestigiile bine reprezentate pentru toate epocile începând cu neoliticul. În ansamblul Daciei, Țara Secuilor se delimitează în mod natural prin particularitățile sale de relief, de climă și de resurse, iar aferent acestora, mărturiile arheologice o individualizează încă din protoistorie ca pe o adevărată punte peste Carpați între Dacia intra- și extracarpatică. În acest context așezările din Țara Secuilor au prosperat încă din antichitate susținând o concentrație demografică ridicată mai ales prin importanțele resurse minerale (sare, fier, cupru, ape minerale etc.) de care au dispus mereu. (vezi și Viorica Crișan, Dacia din estul Transilvaniei etc.)

3. Argumente istorice, mai ales pentru a denunța legile de maghiarizare din anii 1842, 1879, 1883 și 1907, în temeiul cărora o bună parte din densa populație autohtonă a fost transformată, prin cele mai draconice forme de constrângere, în vorbitori de limbă maghiară. În jurnalul campaniei de pedepsire de la 1761 generalul von Buccow, a notat pentru totdeauna că în cel mai maghiarizat scaun din secuime din 102 sate 99 erau locuite de români, așa cum arată istoricul Dr. Mircea Dogaru în revista LUMEA Nr.4 (108)/2002.

4. Argumente heraldice. Fiindcă în sfârșit s-au recunoscut siculi, deci ciculi autohtoni, și nu altceva, vor redescoperi din perspectiva continuității asumate că în momentul semnării tratatului UNIO TRIUM NATIONUM aveau ca secui conștiința originii lor dacice, motiv pentru care s-au ilustrat în heraldică prin tandemul de semne dacice primordiale soarele-luna (însemnele de pe drapelul secuiesc), tandem deseori regăsit în multe reprezentări antice ale dacilor, inclusiv pe tăblițele de plumb cu scriere dacică de la Sinaia (vezi ziarul „Gardianul” din 30mai-4iunie 2005). Aceeași pereche SOARELE-LUNA mai apare numai pe stemele de sorginte dacică ale Moldovei și ale Țării Românești și la nimeni altcineva în lume. De aici lipsa oricărui îndoiești că și secuii au avut conștiința că aparțin neamului dacic. Orice altă explicație invocând asocieri cu probabilitate zero frizează ridicolul.

5. Argumente culturale. Simon de Keza ne spune limpede ca secuii au împrumutat scrierea de la vlahi. Dar o scriere valahică de tip răboj, numită „rovás irás” și după maghiarizarea lor, nu se potrivea decât unui grai valahic și în nici un caz unui grai străin, care ar fi folosit limba și scrierea latină după modelul oferit la acea vreme de cancelaria regală de la Buda.

Hilar este faptul că propaganda anti-românească a uitat de Simon de Keza pentru a pretinde că sintagma „rovás irás” ar defini o scriere adusă de prin Asia, deși chiar teremenul de „rovás” indica originea sa valahică. Ca dovadă că este o străveche scriere rumânească, rumânii din Valea Timocului, cei care n-au avut legături cu secuii, folosesc și ei până astăzi termenul de „răbuj”. Pe de altă parte, este remarcabil faptul că odată cu parțiala lor maghiarizare secuii au transpus și în variantă maghiară celebrele noastre balade Meșterul Manole și Miorița, total inaderente folclorului maghiar sau oricărui alt folclor, ca semn profund al faptului că secuii aparțin la matricea stilistică rumânească.

6. Argumente religioase. Despre originea lor dacică vorbesc și stâlpii lor funerari de pe morminte care sunt identici cu stâlpii dacici care mai sunt păstrați în alte zone rumânești. Gestul nostru de închinare a pâinii cu semnul crucii regăsit la secuii trecuți la calvinismul lipsit de cinstirea Sfintei Cruci este un alt indiciu al originii lor ortodoxe. Aceeași origine ortodoxă o au și parastasele pe care

le fac secuii la înmormântare. Ca mărturie tragică a deznaționalizării lor forțate încă se mai văd, în mai multe locuri, dărâmăturile unor vechi biserici ortodoxe, semn al comunităților de români maghiarizați în secuime. Despre grozaviile îndurate în perioada de maghiarizare forțată ne vorbește și monumentul de la Ciceu consacrat celor două sute de secuici uciși în zi de hram de către generalul de tristă amintire, care a mai bătut cu tunul cam tot atâtea locașuri de cult ortodoxe între care și mănăstirea lui Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus.

7. Argumente antroponimice, din lucrările științifice ale lui G.Popa – Lisseanu și ale lui I.I. Rusu (1986), și mai recent ale lui Ioan Ranca (1995) sau Ioan Drăgan (2000) care pe baza documentelor de arhivă dovedesc maghiarizarea familiilor românești prin nume ca Albu, Boér, Bokor (Bucur), Karácsony, Csipán (cioban în graiul aromânilor), Dán, Fogarasi, Kosztin, Lunguj, Lupuj, Mirtse, Moldván, Nyisztor, Oláh, Oltyán, Pászkuły, Ráduly, Sztojka, Szávuly, Sérbán, Zsunkuy (se citește Juncu) și multe, multe altele, ceea ce nu mai poate fi considerată o problemă a persoanelor respective, ci a națiunii române și a României, din moment ce astăzi liderii acestor autohtoni maghiarizați odată cu numele lor cer autonomie teritorială. Aceste nume dovedesc încă odată că împotriva Neamului Rumânesc s-a practicat imprescriptibilul genocid etnic care nu poate servi de bază pentru pretențiile teritoriale numite autonomie.

8. Argumente sociologice. Lucrările bine documentate cu date culese din teren de Maria Cobianu-Băcanu (1998 și 2000), doctor în filozofie la Institutul de Sociologie al Academiei Române. Este de la sine înțeles că din cele opt grupe de argumente chiar și numai o singură grupă este suficientă pentru a susține definitiv calitatea de autohtoni a secuilor ca trup din trupul țării, chiar dacă o bună parte au fost maghiarizați forțat de către defuncta putere imperială în mai multe etape bine cunoscute de istorie, dar și în perioada Diktatului. Le-am menajat prin tăcere drama deznaționalizării ca mama cea adevărată din cunoscuta piesă de teatru "Cercul de cretă caucazian" a lui Bertold Brecht. Nici acum nu vom proceda altfel, dar nu putem accepta sub nici o formă contrafacerea celor care mânăți de interese străine practică intriga și minciuna spre continua hărțuire și în final dezagregarea României. O lege privind protejarea minorităților, oricare ar fi conținutul ei, obligă majoritatea să se subordoneze oricărui minoritar devenit astfel un protejat, fiindcă obține un statut preferențial, ceea ce este inadmisibil din moment ce într-o țară democratică legile sunt aceleași pentru toți. În cazul minorității maghiarizate din România situația se dovedește a fi foarte periculoasă prin faptul că au devenit masă de manevră pentru revizionismul mărturisit pe care îl implică incalificabila contestare a tratatului de pace semnat de toate părțile la Trianon.

SECUII DISTRUȘI DE NAȚIA UNGARĂ

De ce această... rezervă, ca să nu-i spunem dușmănie, a ungarilor față de secuici? Din două pricini, iar mai târziu din trei.. De la început, a fost faptul că Secuicii se înțelegeau foarte bine cu ceilalți rumâni, din Moldova și Mutenia, teritorii neocupate de unguri la vremea respectivă. Acest lucru era intolerabil pentru unguri . A doua pricină era că Secuicii erau alt neam decât Ungurii! În secolul XIX s-a declanșat maghiarizarea sistematică a scaunelor secuiești și spre sfârșitul perioadei interbelice maghiarizarea și-a atins scopul. Secuicii dispăruseră din istorie. Națiunea secuiască înceta să mai existe înghițită de cea maghiară. Deși nobilimea secuiască a fost, de foarte multe ori, aliată cu Ungurii și împotriva Rumânilor- datorită privilegiilor obținute de la Budapesta (ca și în prezent, de altfel), la nivel popular între Secuici și Rumâni a existat sute de ani o frățietate pe care îndrăznim să o numim chiar sfântă. Mulți dintre Rumâni nu au șovăit să-și dea viața pentru drepturile și libertățile Secuicilor, și la rândul lor mulți dintre Secuici nu au șovăit să se jertfească pentru libertatea și drepturile Rumânilor – intrând aici nu doar cei din Transilvania, ci și cei din Țara Românească a Munteniei și din Țara Românească a Moldovei.

ȚARA SECUIIMII – RUMÂNIMEA

Dat fiind că distrugătoarea Secuicilor este Națiunea ungară, este evident că, și după dispariția Secuimii, Ungurii și Secuicii sunt pe poziții total antagonice. Poate este de amintit aici că la mijlocul

secolului XIX, Secuii încă socoteau că "Țara" este pentru ei Rumânimea, acoperind prin acest nume – "Țara" – Moldova și Muntenia, privind Ungaria ca "străinătate". Acum însă nu mai există Secui, întrucât au asimilați de Unguri. Iar cei care au distrus – printr-o politică intenționată și diabolică de distrugere – Populația Secuiască, nu pot și în niciun caz socotiți ca moștenitori – ci doar ca ucigași – ai Secuilor. Deci, în revendicările lor, Ungurii din ceea ce azi, cu totul impropriu, se numește Secuime, nu pot apela la nimic din istoria și drepturile celor pe care i-au nimicit, adică Secuii. Deși, evident, cu obișnuita nemărginită impertinență a nemeșimii ungurești, o fac.

Cum s-a îmfăptuit diabolica maghiarizare a secuilor.

Primele maghiarizări ale numelor au avut loc între 1848 și 1849, când aproape 700 de persoane și-au schimbat numele. În 1862, altor 550 de persoane le sunt maghiarizate numele, cinci ani mai târziu numărul acestora ajungând la o mie. Numirea în 1867 a unui nou ministru responsabil cu maghiarizarea avea să accentueze procesul. Sub presiunea autorităților, la fiecare jumătate de an se întocmesc liste pentru schimbările de nume, pe regiuni și provincii, lucru ce avea să ducă la maghiarizarea a încă 2700 de persoane între 1867 și 1880.

Rezultatele nu erau însă pe măsura pretențiilor iredentiste ale societății de maghiarizare. Prin urmare, în 1898, revizionismul maghiar comanda răspândirea în masa a unui îndrumar intitulat "Cum să maghiarizăm numele de familie". Autor era chiar președintele Societății de maghiarizare a numelui, Telkes Simon, pentru care "asa cum prin botez creștinul devine membru al comunității creștine, tot așa, prin maghiarizarea numelui de familie, prin botez național, cel cu nume străin este primit în societatea maghiară, în rândurile adevăraților fii ai națiunii" – sună satanic, nu?. Astfel, promotorul maleficei lucrări prevedea mai multe metode de maghiarizare rapidă și eficientă a numelor de familie. În primul rând, maghiarizarea prin preluarea numelui așezării din care provenea supusul imperial și adăugarea terminatiei "i" (Aradi, Erdi, Lendvai etc). Pentru aceia care nu ajungeau prin adăugarea sufixului de maghiarizare la un nume cu o rezonanță ungurească credibilă se recomanda traducerea denumirilor meseriilor și preluarea acestora (Acs-Dulgheru, Dobos-Tobosaru, Festo-Boiangiu, Lakatos-Lacatusul, Pap-Preotu, Kantor-Dascalu, Zaszlos-Stegaru, Tiszto-Ofiterul), iar cei ce voiau să pastreze amintirea naționalității strămoșilor puteau folosi numele de Najos (Bavarez), Bolgar (Bulgaru), Gorog (Grecul). Pentru români era rezervat apelativul Olah, autorul inventând și numele de Kun, ca aplicare pentru neamul "asezat între Dunare și Tisa". Pe de altă parte, se sugera ca substantivelor să le fie adăugate sufixele s, as, es, ös, iar verbelor ó, ö. Nu se agreea în schimb terminatia "y" motivul reprezentându-l posibilă confuzie dintre numele nou maghiarizate și cele vechi, mai ales de via nobilă (identificate prin terminațiile "y" sau "i"). Pentru a grăbi maghiarizarea, cererile de schimbare a numelor nu mai trebuiau însoțite de o anumită fundamentare ori de certificatele de cetățenie, autoritățile maghiare considerând ca "maghiarizarea numelui nu necesită justificări".

Eficienta prin tenacitate

În urma acestor acțiuni, fenomenul de maghiarizare a numelor a luat rapid proporții. **Peste 300 de schimbări de nume în 1880, 1300 un an mai târziu și mai bine de 14 000 în deceniul care a urmat. Totuși, la sarbatoarea mileniului din 1896, Societatea de Maghiarizare a Numelor a considerat rezultatele ca nesatisfăcătoare, fiind expediate într-un ritm frenetic noi metodologii și propuneri de nume tuturor acelor care prin poziția lor puteau contribui la aplicarea deciziilor (directori de școli, ziare și reviste, societăți financiare și industriale, dar și arhive). Apelurile avea să fie trimise și episcopilor greco-catolici, reformați, catolici, unitarieni și lojelor masonice, în manifeste menționându-se ca: "nefacând parte din rândul marilor națiuni și, din cauza teritoriului, neputând să mai crească în mijlocul lor, Ungaria își urmează instinctul în timp și caută să înhate toate mijloacele legale și curate prin care se ușurează contopirea – în mica patrie – a tuturor fiilor săi, alcatuind o unică și mare familie. Cursul contopirii a pornit fără zgomot, din fericire, și devine tot mai simplu. Împrejurările sunt favorabile, dar timpul nu așteaptă. Trebuie să stăm la pândă, să nu rămânem de caruța, dar mai ales să nu scapăm vrabia din mână".**

Cartea secretă a guvernului

În 1907, la Budapesta apare sub egida Tipografiei Regale Maghiare de Stat lucrarea "Românii din

Ungaria". Un volum de lucru confidential al guvernului maghiar, în cele o mie de pagini fiind inserate măsuri dure vizând reducerea la tăcere a tuturor mișcărilor care, promovând ideea ca Austro-Ungaria nu mai putea exista într-o formă imperială, militau pentru apariția în cadrul unei confederații de state naționale a Transilvaniei Românești. Desigur, editarea lucrării este și astăzi negată de Guvernul de la Budapesta. Peste timp, însă, s-au păstrat cel puțin două exemplare, unul aflat în păstrarea bibliotecii Universitare din Cluj-Napoca, iar cel de-al doilea arhivat în fondul secret al Academiei Române din București. În fundamentarea lucrării, autorul, (în principal Anton Huszar, traducător în Ministerul de Interne ungar, dar în spatele cărui se aflau ideile contelui Andrássy, la acea vreme ministru de interne), amintea că, în anii 1905-1906, "românii din Ungaria (de fapt, din zona cotoșită a Transilvaniei-n.r.) au manifestat în mod demonstrativ în contra caracterului național unitar al statului ungar, căutând să-l transforme într-un stat organizat pe baze federaliste". În acest scop, principalele instituții ale neamului românesc (biserica, școala, finanțele) au fost transformate în "factori de luptă și de instigare în contra statului maghiar, a națiunii maghiare și a limbii maghiare". Direcțiile de luptă împotriva românismului propuse de Anton Huszar se refereau la distrugerea unității demografice a românilor ardeleni, maghiarizarea Bisericii greco-catolice române, desființarea autonomiei Bisericii Ortodoxe Române, maghiarizarea învățământului, interzicerea culturii românești în Transilvania, desființarea presei românești și a organizațiilor politice a ardelenilor, precum și împiedicarea accesului românilor la instituțiile financiare. Cea mai mare problemă a revizionistilor se lega de repartizarea naturală a românilor în județele Transilvaniei, iar cum în cele 12 județe majoritatea absolută era românească, Huszar sublinia că se impunea "o nouă ordonare a județelor și a cercurilor electorale românești pentru ca ele să asigure punctul de vedere ungueresc". Lucrul care s-a realizat, între 1907 și 1918, Ardealul fiind colonizat cu maghiari, românii ardeleni fiind transcolonizați în mai multe regiuni maghiare. În același timp, considerând că Biserica greco-catolică se îndepărtase de catolicism și intrase în curentele de politică ultra-românească, revizionistii demarau și procesul de maghiarizare a acesteia.

Încercări de sfărâmarea a identității naționale

Concomitent cu maghiarizarea Bisericii greco-catolice, era vizată **sidesființarea autonomiei Bisericii Ortodoxe Române**, motivația lui Huszar fiind aceea că trebuia "să dispară odată această cangrenă politică, care roade trupul națiunii maghiare și al țării". Pentru aceasta, trebuia limitat accesul tinerilor la învățământul teologic, prin stergerea de pe listele de bursieri a aceluia care "au dat dovezi de sentimente în contra statului și a națiunii maghiare", iar în seminariile teologice trebuiau numiți ca directori și profesorii "doar persoanelor care în cursul studiilor universitare au auzit timp de cel puțin patru semestre limba și literatura maghiară și au colocvat din aceste materii în fiecare semestru". În plus, se interziceau reuniunile învățătorilor ortodocși, manualele folosite în seminarii trebuiau și ele avizate de autoritățile maghiare. Din atenția revizionistilor nu scapau nici școlile. Astfel, ținând cont de faptul că limba română era cea mai puternică armă a românilor împotriva maghiarizării, autorul propunea că în școlile secundare românești limba de predare să fie maghiară, iar limba română să devină doar obiect obligatoriu de învățământ.

La rândul lor, societățile de lectură de la liceele românești, erau obligate să-și țină ședințele în mod alternativ, într-o săptămână în maghiară, în alta în română. Din repertoriile corurilor și orchestrelor liceelor românești trebuiau eliminate textele naționaliste, iar primirea elevilor din România trebuia îngreunată.

În ceea ce-i privește pe români, procesul de secuizare a lor, s-a produs de-a lungul secolelor, lent, pe cale pașnică și naturală, dar au existat și presiuni și constrângeri de natură etnică și confesională cum au existat și momente de constrângere, de trecere forțată a românilor vorbitori de limbă maghiară din satele etnic mixte la religii de expresie maghiară. Cronologic, aceste momente de maximă intoleranță față de confesiunea și etnia românilor din "Secuime" au avut loc după cum urmează: anii 1848/1849, toamna anului 1916 (după retragerea Armatei române din Ardeal), lunile ce au urmat retragerii administrației românești; anii care au urmat după Dictatul de la Viena (1940-1944), perioada de după instalarea administrației Comisiei aliate de Control (noiembrie 1944-martie 1945), primăvara anului 1990. Prezente în memoria colectivă a românilor din Covasna și Harghita, aceste momente reprezintă, o "piatră grea" a conviețuirii interetnice, manifestându-se ca o adevărată

“teroare a istoriei.”

Din cele 10 valuri de asimilare imediată și de alungare a românilor din ceea ce istoric s-a denumit Secuime, puse în evidență de Nicolae Edroiu, cinci sunt înregistrate între 1850-1992, fiind documentate de recensămintele moderne, fie că ele au fost efectuate sub administrație austriacă, ungurească sau românească.

Cele mai mari și dramatice schimbări produse în configurația etnică și confesională a românilor din zonă, au avut loc, după Dictatul de la Viena, din septembrie 1940. Prin arestări, maltratări, terorizări și expulzări forțate de populație, însoțite și de măsuri de convertire și trecere de la religia ortodoxă și greco-catolică, la alte confesiuni de expresie maghiară, numărul românilor a fost atunci drastic diminuat, producându-se o adevărată “purificare etnică” a “ținutului secuiesc”. Așa stând lucrurile, se poate aprecia că zona este un “melting pot” (creuzet), în care mai multe etnii au fost asimilate de către cea maghiară. Și astăzi, realitatea etno-demografică din județele Covasna și Harghita este departe de imaginea unui grup etnic compact. În cele două județe există un număr însemnat de persoane cu dublă ascendență identitară (provenite din familii etnic mixte), grupuri cu apartenență controversată (cel mai numeros fiind format din țigani) ș.a.. La acestea mai trebuie adăugată concluzia cercetărilor recente conform căreia, cultura maghiară din zonă este puțin deschisă la interschimburi culturale reciproce, puțin permisivă și ospitalieră față de nevoia celorlalți de a-și prezerva și afirma propria identitate pe care o apreciază ca pe o amenințare la identitatea maghiară. După ce a trebuit să renunțe la poziția dominantă ca urmare a destrămării monarhiei austro-ungare și formării României Mari, maghiarii din acest spațiu au avut și au dificultăți să accepte noua poziție de minoritate, continuând să lupte pentru menținerea sau recâștigarea privilegiilor și pozițiilor lor dominante. Așa au procedat, după instaurarea comunismului când, cu sprijinul lui Stalin au reușit să înființeze Regiunea Autonomă Maghiară, “experiment socialist” de tristă amintire pentru rumâni.

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.